

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 2726/14
Дана 28.05.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судијским помоћником Николом Крушкоњом, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... бр. ..., против туженог Републичког фонда за здравствено осигурање Београд, Јована Мариновића 2, ради поништаја решења УП II-02/6 број 180.2-645/13 од 09.12.2013.године, у предмету повреде на раду, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.05.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за здравствено осигурање Београд УП II-02/6 број 180.2-645/13 од 09.12.2013.године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Филијале Републичког фонда за здравствено осигурање за Расински округ са седиштем у Крушевцу 02 број 180.21-134/13 од 04.10.2013.године, којим је одбијен захтев тужиље да јој се повреда која се догодила 16.07.2013.године за време паузе за доручак, призна као повреда на раду.

У тужби, поднетој овом суду, тужиља је оспорила законитост решења туженог и навела да је запослена у Пореској управи Филијала Крушевац, а дана 16.07.2013.године око 11,00 часова на повратку са дневног одмора за коришћење топлог obroка, доживела је повреду тако што је пала на тротоару у непосредној близини зграде Пореске управе, којом приликом је задобила повреду колена и тетива на десној ноzi, због чега јој је у Хитној медицинској служби, цела десна нога стављена у гипс и у истом је била више од 40 дана. Упућује на одредбу члана 64. став 1. Закона о раду, којом је прописано да радник има право на дневни одмор у току дневног рада у трајању од најмање 30 минута, а да је у ставу 5. истог члана прописано да се време проведено на дневном одмору рачуна у радно време. Тужиља сматра да је тужени погрешно применио одредбу члана 33. став 1. и 4. Закона о здравственој заштити. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је оценио да је жалба тужиље неоснована, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је утврдио да се повреда тужиље, која се догодила дана 16.07.2013. године у 11,00 часова за време дневног одмора на тротоару у непосредној близини зграде Пореске управе, не може сматрати повредом на раду, јер се десила ван радног простора, односно десила се у простору који није под неспоредном или посредном контролом послодавца. Тужени орган се позвао на одредбе члана 33. став 4., 5., 7. и 8. Закона о здравственом осигурању и навео да се под повредом на раду у смислу става 4. овог члана не подразумевају професионална обољења, као и повреде при доласку, односно повратку са посла, као и на инструкцију Министарства здравља о примени Закона о здравственом осигурању број 011-00-142/2012-20 од 07.08.2012. године, цитирајући члан 4. став 1. тачка б. и члан 9. став 1. Закона о безбедности и здрављу на раду .

Међутим, одлуком Уставног суда која је објављена у „Службеном гласнику РС“, бр. 110/12 од 20.11.2012.године утврђено је да одредба члана 33. став 5. Закона о здравственом осигурању („Службени гласник РС“, бр. 107/05, 109/05-исправка, 106/06 и 57/11) није у сагласности са Уставом и потврђеним међународним уговором. Одредбом члана 33. став 5. наведеног закона било је прописано да се под повредом на раду у смислу става 4. овог члана не подразумевају професионална обољења, као и повреде при доласку, односно повратку са посла.

По оцени овог суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога, што је оспорено решење донето 09.12.2013.године применом одредбе чл. 33. став 5. Закона здравственом осигурању, након одлуке Уставног суда од 20.11.2012. године, којом је утврђена несагласност ове одредбе са Уставом и потврђеним међународним уговором, па је оспорено решење донето погрешном применом материјалног права, што је од утицаја на законитост решења. При томе се позивање туженог органа на инструкцију Министарства здравља о примени Закона о здравственом осигурању број 011-00-142/2012-20 од 07.08.2012. године, не може прихватити као законито поступање, с обзиром да инструкција Министарства нема обавезујући карактер, јер управни органи одлучују на основу прописа.

Поред тога, ни првостепени ни тужени орган нису у својим решењима ценили доказ који је приложио послодавац тужиље - обавештење послодавца бр. сл./170/3-О од 26.07.2013. године, из кога произлази да послодавац нема могућност за организовање топлог оброка унутар објекта и да запослени имају право на паузу ради набавке хране у току радног времена у трајању од 30 минута у периоду који са непосредним руководиоцем договоре у интервалу од 10,00 часова до 11,00 часова. Имајући у виду напред наведено и да је одредбом члана 33. став 4. Закона о здравственом осигурању прописано да је повреда на раду, у смислу овог закона, свака повреда, обољење или смрт настала као последица несреће на послу, односно као последица сваког неочекиваног или непланираног догађаја, укључујући и акт насиља који је настао услед рада или је повезан са радом и који је довео до повреде, обољења или смрти осигураника која је наступила одмах или у периоду од 12 месеци од дана настанка повреде на раду, то разлози образложења и прописи на које се позвао тужени орган не упућују на одлуку у диспозитиву. Тим пре, што се тужени, дајући разлоге за одлуку у диспозитиву позива и на одредбе Закона о безбедности и здрављу на раду, које се односе на дужности и одговорност послодавца да запосленом обезбеди рад на радном месту у којима су спроведене мере безбедности и здравља на раду, што може бити од утицаја у поступку ради

накнаде штете по основу повреде на раду, али није од значаја за утврђивање појма повреде на раду и остваривање права по основу здравственог осигурања.

Имајући у виду све напред наведено, Управни суд је нашао да је тужени орган доношењем оспореног решења учинио повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

У поновном поступку, надлежни орган је дужан да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Налазећи да је закон повређен на штету тужиље, Управни суд је применом члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.05.2015 године, I-3 У 2726/14

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петрови,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН